

Amikor másfél évtizede először nézhettem szét nagyobb közművelődési könyvtárainkban, az olvasójegyek adataiból jól esően láttam, hogy a költőket – napi árfolyamhírektől függetlenül – valódi értékük szerint kölcsönzik, forgatják. A könyvtárak, előbb a szabad válogatás biztosításával, majd a minőség tudatos portálásával sok hívet szereztek a mai magyar lírának.

Merész, de az előzményekből részint már következő mecenási kezdemény, ha egy megyei könyvtár arra vállalkozik, hogy élő költészetünk legfrissebb, száron szakasztott terméséből adjon közre egy-egy csokorra való. Kézirat gyanánt –, mert hiszen a könyvtár nem eladni, inkább a szó nemes értelmében megvenni szeretné a költőt; tisztelő gonddal keres művéhez betűt, rajzot, formátumot, így teremtve időszakos alkalmat a sorjázó eleven líra szokott, hivatalos kereteken belüli meghitt, családias ünnepére.

S miért éppen egy körösmenti Téka szedőgépei kezdik el ezt a szép, komoly játékot? Talán háztáji hagyomány: a Kner és Tevan nyomda tovább munkáló szelleme buzdítja őket? Vagy a mindenkori saját lelemény, mely az első fonotékát s a legszebb falusi könyvtárakat Békés megyében hozta létre? És mért éppen én lettem az első kísérleti alany? Talán amért huszonöt éve legépeltem, összekészítettem, de nyomdafestéket csak hat év múlva kaptam első versgyűjteményemre akkor, a reménytelenség idején is lelkes igent mondtak Békéscsabán. Legyen hát ez a tizenkét vers az egykori bizalom bére, vagy amint egyetemes érzülettel a cím óhajtaná: a barátságáé.

FODOR ANDRÁS